סני סופלי ברעיני תמרין: היכי שדינן להו · כיון דלאדם לא חזו ומחכל לבהמה לה משתרי חסירי בעלמול: עושה אדם כל ע ב מוש"ש איה פי ססמת דמשנה כוסיה במס' חלה (פ"א מ"ה) בההיא דמייתי לעיל דרכי יהושם כן לוי · הא דרב הוכא דלעיל דאמר אי כי יהבים רפתה ליטקה כו': שיורי כופום של יין ששרה בהן פתו ומטלטלן לפיל כ:

השמש להלניע הכום: דידו נמי הא לא חזו דמאיםי: כנונם - כלי שמשימים בו הגחלים: פנב קטמים . ולפיל כ: וש"כן שהיינו לריכין לאפרו והוכן מע"ש לכסות רוק או נואה: ואע"ג דאיכא שלים שברי שלים · דלה חזו מטלטל להו עם כנונה: הכם פיסורי הנפה נינפו - ומוקלי טפי: ולפוי כנרף של רפי שמוחר לפלטלו ולפנותו (א) נמ' אופין בתרת (דף לו:): וכי פושין גרף של קדרם: לעו לבתתילה: רפי לכמסילם - נהי דכי איתיה קמן מסלקיכן ליה אבל לאתויי קמן או למיזל אכן לגביה כי היכי דנמאם שלן ונסלקיה מי שרי : בורגני לם [ברכות נ:] יסם אדם חמין · לרחון רגליו אוכל שנת נ: קמג נפש התיר הכתוב ולא להבעיר אור בשביל רחילה: מדורם · היסק גדול: בב" סנפם כל נופו . דמיא לאוכל נפש: בותני ג' דברים כו' . מפ' טעמח בנמרח: פין אוקפין . משמע אם נפלה מטרה של מתכת אין זוקפין ומשיבין אותה: ספין גרילין - ככרות עבים משום טרחה: מררין - שחופים על הגחלים: גב" שנת מז. עים

שמכב

סם אמיי׳ פיחמסלי ויש לכם ולח לכלבים דברי ר' יוםי הגלילי אומר הר"ד שמואל מאייבר"א בשם אחיו הר"ר משה דהלכה כר' יוסי הגלילי ואף ע"ד דקיימא לן" דהלכה כרבי עקיבא מחברו דהא אשכחנא לרכו בפם יומטלעל ע"י הפת ולא חיישינן לבדיון דאוכלין : ופליבא

> עיסת כלבים בזמן שהרועים אוכליו קפה ספף ה: עיסת כלבים בומן שהרומים אוכלין עא ג מיי פיה משלה מתכה נאפית ביום טוב ודוקא בזמן ייט פלי ינ מוש"ם היים מי שכם ספיף ה: שהרומים אוכלין ממנה הא לאו הכי [ציל בסיפה] לא והכי איתא ("בספרי) בהדיא אבל אין הרועים אוכלין ממנה אין אופין עב ד מיי שם שש"ע חין הרושנים חוכון ממנה חין חופין עב ד מיי שם שש"ע אותה בי"ט: דובי סופלי לחיותא ספיף א: עב ה מיי פכיז מהלי ליה דאתאה היה לו להתור מאי מספקת עב ה מיי פכיז מהלי ה מיי פכין מסגי ליה דאמאי היה לו לאסור אי משום אית סיי שי סעיף ח: מרחה מהה לה משני מידי דמה עד ו מיי׳ שם ופכים בכך משום דחזיה להסקה והחיכה מלכה כד שושיע טרחת יתירת ותי בעי לחסרו משום מנט כל של של שרחם יתירת וחי בשי נחסרו משום אח מיי אח משיף נו ומיי שלח משיח: מוקלה דאית להו דמאכל לבהמה שה זמיי פיא ממל מוקלה הוא לא היא דאם כן מיקשי היאך אנו נותנין חבן לבהמה ועוד [שבם קמג.] תכן* מטלטלין שער של אפונים הואיל שהוא ראוי למאכל בהמה ועוד [שם קכח: ע"ש וכתוספות דאמר" בשר תפוח מטלטלים אותו מפני שהוא ראוי למאכל כלבים וים לומר דהני גרטי י תמרה אינן ולרככן דהוי ראויין לבהמה אלא על ידי תקון גדול לחתכן ומדרבכן הויה מלחכה ומ"מ עו ח מייי שם פלי פו כחויין כמו שהם על ידי הדחק סמב נחוין פס והואיל ואיכן ראויין להיות עיקר מושיע אים סר מקיא והואיל ואיכן ראויין להיות עיקר מאכל בהמה אלא על ידי תקון גדול שני בי מחר בהמה אלא על ידי תקון גדול עו פיוי שני של היכי שדינן להו למאן דדרים לכם שני שניים שניינן להו למאן דדרים לכם שניים שניים של מוא מלאכה ער ימוש אים אים אים ולא לכלבים משום דהויא מלאכה ומשני דמותרין לטלטל ליתנם לחיות

> שה אדם כל לרכו בפתי ותימה דאמר בשבת (דף קמב:) דלא אמרו היתר ככר או נפש בהסה בסשטע ור׳ תינוק אלא למת בלבד ויש לומר יוםי הנלילי אוסר שנא' בדבר שיכול לעשות מבעוד יום אמר המם דלא אמר היתר אלא למת בלבד אבל הני סופלי לא היה

יכול לעשותם מערב יו"ט: כנונא אנב קשמיה אף של גב

דאיכא עליה שברי עלים . וא"ת מאי מייתי מהכא דלמא שאני הכא שיש בו דבר המטלמל כגון קטמה שראוי לכסות בו לוחה או רוק כשמואל דאמר עושה חבל בלח קטמח לח שרי משום דהוי בסים לדבר האסור וא"כ הכא אדם כל פוריו בפור. והא דאמר רב כל מידי דהוי בסים לדבר החסור וח"כ הכח רחו ליה לישראל שרי בכום שיש בו דבר שאסור לעלעלו היכי דמטלטל כטנא אגב קטמא הכי

החור להי למישבדיה לנגרים לל וים לומר דה"ל מדמה שבכל אחד פלינג עליה הא דריביל לא ויש לומר דה"ל מדמה שבכל אחד דאמר מישנין נגרי יש בן חדא לטיבותא וחדא לריטותא בשבת ואין מומנין נכרי והכל הכום שרי לטלטל ומה שים ביים ביים נוירה שפא ירבה ופשומה היא בתוכו אסור וגבי כנונא ים בתוכו רב אחא בר יעקב אמר דבר המותר והכנוכא עלמו אסור בשבת אחור דבר המותר והכטונת עומו חסור אנברי משום לטלטל דמלאכתו לאיסור וה"פ כי טופות גוויהה היכי דמטלטל כטולא אגב הטמא הכי שמא ישתה וישייר סן הוה לן לעלעל השיורין עם הכוס וחין היין בנים ונעשה יין הוה לן לעלעל השיורין עם הכוס וחין

> יאע"נ הנאה היא

**לכם ולא לכלבים דברי רבי יוםי הגלילי ר"ע אומר אפילו נפש בהמה במשמע אם כן מה תלמוד לומר לכם *לכם ולא לעובדי כוכבים ומה ראית לרבות את הכלבים ולהוציא את העובדי כוכבים מרבה אני את הכלבים °שמזונותן עליך ומוציא אני את העובדי כוכבים שאין מזונותן עליך: אמר ליה אביי לרב יוסף ולרבי יוסי הגלילי דאמר לכם ולא לכלבים הני סופלי לחיותא היכי שדינו להו ביום מוב אמר ליה הואיל וחזו להסקה תינח ביבישתא ברמיבתא מאי איכא למימר אמר ליה הזו להיסק גדול תינח בי"ם בשבת מאי איכא למימר ממלמלינן להו אגב ריפתא כדשמואל *דאמר שמואל יעושה אדם כל צרכו בפת ופליגא דרבי יהושע בן לוי דאמר רבי יהושע בן לוי °כומנין את הנכרי בשבת "ואין מומנין את הנכרי ביום מוב גזרה שמא ירכה כשבילו רב אחא בר יעקב אמר אפילו בשבת נמי לא משום שיורי כוסות אי הכי דידן נמי רידן חזו לתרנגולין דידהו נפי חזו לתרנגולין דידהו איסורי הנאה נינהו ולטלטלינהו אגב כסא מי לא אמר רבא *הממלמלין כנונא אגב קטמיה אע"ג דאיכא עליה שברי עצים

התם לאו איסורי הנאה נינהו הכא איסורי הנאה נינהו: אמר ליה רב ארא מדפתי לרבינא ולהוי כגרף של רעי אמר ליה *יובי עושין גרף של רעי לכתחלה: *אדבריה רבא למר שמואל ודרש מזמנין את הנכרי בשבת ואין מומנין את הנכרי בי"ם גורה שמא ירבה בשבילו: מרימר וכר זופרא בי הוה מקלע להו נכרי בי"ם 'אמרו ליה אי ניחא לך כמאי דמריחא לן מוטב ואי לא מרחא יתירא אדעתא דידך לא מרחינן: בותני *ב"ש אומרים לא יחם אדם חמין לרגליו אלא אם כן ראויין לשתיה וב"ה ימתירין "עושה אדם מדורה ומתחמם כנגדה: גב" איבעיא להו האי מדורה מאן קתני לה דברי הכל היא ושני להו לבית שמאי בין הנאת כל גופו להנאת אבר אחד או דלמא ב"ה קתני לה אבל ב"ש לא שני להו ת"ש ב"ש אומרים לא יעשה אדם מדורה ויתחמם כנגדה וב"ה מתירין: מתני *שלשה פריוה פינ *)דברים רבן גמליאל מחמיר כדברי ב"ש אין מומנין את החמין *לכתחלה ביום מוב ואין זוקפין את המנורה ביום מוב ואין אופין פתין גריצין אלא רקיקין אמר רבן גמליאל מימיהן של בית אבא לא היו אופין פתין גריצין אלא רקיקין אמרו לו מה נעשה לבית אביך שהיו מחמירין על עצמן ומקילין לכל ישראל להיות אופין פתין גריצין והררין: גבן היכי דמי אי דאנח עירובי תבשילין מאי מעמא דב"ש ואי דלא אנח עירובי תבשילין מאי מעמא דב"ה אמר רב הונא לעולם אימא לך שלא הניח

וכאר הייט לאורך גופו ולאורך מקומו ולא מומנין שם נחלון כטנא אגב קטמיה לאו מכח הקטמא אלא הייט לאורך גופו ולאורך מקומו ולא מומנין אם דמי לכום ואם כי הוי מלאכתו לאיסור שרי לטלטל אלא נראה דטיבותא דכום הוי משום דשיורי כוסות גרישי שהי וראיינו להחדמא שנבי שיין דמי לכום ואם כן אף כי הוי מלאכתו לאיסור שרי לטלטל אלא נראה דטיבותא דכום הוי משום דשיורי כוסות גרישי שהי וראיינו להחדמא ל אגב הכום כמו שברי עלים אגב קטמא ור"ת פי' דלא מקרי בסים לדבר מושע שאינו נקבע כגון שברי עלים ושיורי כוסות ודאמרינן קבשינן קטמא הייט משום שמטלטל שברי עלים חוך הכטנא והיה לו לנערם אבל אי איכא קטמא לא היה יכול לנערם שלא יפול

הקטחת וכ"ש שיורי טוסות אף על גב דליכא היתר עמהן מ"מ שרו לעצטל הגב כסח לפי שחי הפשר נענים.

הקטחת וכ"ש שיורי טוסות אף על גב דליכא היתר עמהן מ"מ שרו לשיוו לשתיה הא לית להו מתוך" וי"ל דמיירי כגון [לעיל יכ.]

עשותה ומרבה לרחוץ רגליו והכי א תא בהדיא בירושלמי דלב"ש לריך לשתות מהן וב"ה מתירון ודוקא לרגליו אבל לכל גופו
ששותה ומרבה לרחוץ רגליו והכי א תא בהדיא בירושלמי רלב"ש לרים להים מעונגיו אבל ידיו ורגליו שוה לכל נכש :

הור שקוע יידי הור שקוע להיידים למוכב ואי לא מרדא יתירא מדעתא דירך לא מרחונן וקיומא לן כוותייתו דבתרא' נונדא וקייםי כריב"ל תור ששועה דרב: [כתני"] ב'ה מתירון להתם חמק לרגליו אע"ם שאינן ראייון לשתיה וכן אם צריך להתחשם עשה מרורה ביו"ם ומתחשם בנגדה ובית שמאי אומרין: מתני" שלשה דברים ר"ג מחמיר כרברי ב"ש אין פוטגון את החמון מיום מדג לשכה

הביח

[שכת קמג.] [עי' פרש"י לקתן כט. ד"ם לדכריה] הדכריה]

מפני דחזו להסקה:

יים הלי מו טוש"ע ה'ה סי' תקיב סעיף ה:

וקנים]

רבינו הננאל

לעשות פלאכה לכלבים דכתיב לכל נפש ואפי' לכם ולא לעובדי כוכבים ולא לכלבים ואסרי' לר' יוסי הגלילי סופלי פי' גרעינין איך מטלטלין אתן ומשליכין אותן פני בהמות ביו'ם הלא אמר לכם ולא לכלבים ופריק משום דאפילו רפיבתא חזיין להסקה גדולה אבל בשבת לא ממלסלינן להו אלא אנב ריפתא בשבת וא"ת ליהיי כגרף של רעי קי"ל אמור לעשות נרף של רעי לכתחלה בשבת ולא דמי נמי לכנונא שברי עצים דכנונא לאו